

Τραμπ - Τραμπαλίζομαι μεταξύ ύπνωσης και αφύπνισης

Ι. Ύπνωση. Ένα διαχρονικό διαπολιτευματικό πρόβλημα

Εκλογή Τραμπ.

Έχω μπερδευτεί.

Άμεση λαϊκή αντίδραση στην πρόσφατη λαϊκή επιταγή!

Θυμίζει κάτι από την αλλοτινή εκλογική επιτυχία του Χίτλερ.

Θεσμική κάλυψη ενός φασίστα και των ιδεών του, μέσω δημοκρατικών διαδικασιών.

Μα, το πρόβλημα δεν το έχει ούτε ο Τραμπ, ούτε ο Χίτλερ.

Αυτοί δεν μπορούσαν και ούτε προσπάθησαν να κρύψουν τις προθέσεις τους.

Ας μην τα βάζουμε μαζί τους.

Το πρόβλημα είναι γεννημένο από εμάς.

Δημοκρατία είναι όταν τέσσερις λύκοι και ένα πρόβατο ψηφίζουν για να αποφασίσουν ποιο θα είναι το βραδινό τους φαγητό.

Δημοκρατία είναι η αρχή της πλειοψηφίας και της εφαρμογής της επιθυμίας των πολλών, ανεξάρτητα από το σωστό ή το ηθικό αυτής της επιθυμίας.

Όπως δυστυχώς έχει διδάξει η ιστορία, η δημοκρατία είναι πολίτευμα ακατάλληλο όταν η μάζα δεν είναι ποιοτική και το κάθε άτομο απλώς την ακολουθεί, μη έχοντας προσωπική κρίση –ούτε καν προσωπική επιθυμία.

Σε μια τέτοια περίπτωση (που συμβαίνει κατά κανόνα), η μάζα αδυνατεί να επιθυμήσει και να αποφασίσει τους κατάλληλους στόχους και βεβαίως να εκλέξει άτομα που θα τους υπηρετήσουν, εφαρμόζοντας τους κατάλληλους τρόπους.

Κατά την αρνητική αυτή εφαρμογή της δημοκρατίας ο πολίτης «αφήνεται και ενδίδει» σε μια οργανωμένη ύπνωση, που, στο βωμό πάντα του καλού του και του συμφέροντός του, καταλήγει σε ευνουχισμό σκέψης, παύση δράσης, σίγαση ψυχής και τελικά πρόωρη αφαίρεση ελευθερίας, δηλαδή ζωής.

Γενικά, θα ήθελα να συντάσσομαι και καθόλου να μη χρειάζεται να στρέφομαι ενάντια στην επιθυμία και τις αποφάσεις των πολλών.

Ποιος δεν θα ήθελε να συνυπάρχει αρμονικά με τους άλλους...

Μα, όταν αυτή η συνύπαρξη προϋποθέτει στέρηση ελευθερίας, κάτι γνήσιο και αγνό που υπάρχει ακόμα μέσα μου, μου ζητάει να απομακρυνθώ – εν ανάγκη και να απομονωθώ.

Ας μη γελιόμαστε.

Στην σημερινή πραγματικότητα και με τα χαμηλά δεδομένα αντίληψης, κρίσης και μαχητικότητας του μέσου άνθρωπου, η δημοκρατία αποτελεί ένα ασφαλέστατο όχημα ύπνωσης και τελικά εκμετάλλευσης.

Το θεωρητικό της υπόβαθρο και οι ύμνοι του παρελθόντος την υποστηρίζουν σθεναρά (Αχ κακομοίρη Ρουσσώ... που να 'ξερες ότι η -τόσο όμορφα θεωρητικά ανεπτυγμένη- πρακτική εφαρμογή της ιδέας σου «Γεννήθηκα ελεύθερος» θα στρέφονταν με τέτοιο τρόπο ενάντια στον εαυτό της...).

Ποιος να αντιδράσει; Σε ποιον; Στον ίδιο του τον εαυτό;

Τουλάχιστον τα άλλα πολιτεύματα δεν είχαν προσωπείο.

Βασιλιάς κέρναγε, βασιλιάς έπινε!

Ήξερες τουλάχιστον με ποιον να τα βάλεις.

Το πρόβλημα αδυναμίας αφύπνισης ισχύει σε όλα τα πολιτεύματα, όμως στην περίπτωση της δημοκρατίας είναι πιο δύσκολο αντιμετώπισιμο, επειδή ακριβώς είναι καλύτερα καλυμμένο.

Η κοινωνία, σε όλα τα πολιτεύματα ουσιαστικά σου λέει: «Δεν γεννήθηκες ελεύθερος. Γεννήθηκες υποχρεωμένος να ακολουθείς τις σωστές ή λανθασμένες αποφάσεις των προγόνων σου. Οφείλεις να ακολουθείς και να προσαρμόζεσαι.»

Μία απίστευτη εκστρατεία λαμβάνει χώρα πριν τη γέννησή σου, κάνοντας μοναρχική εκμεταλλευτική χρήση της απόλυτης ανάγκης επιβίωσης που έχει ένα παιδί όταν έρχεται στον κόσμο. «Εγώ που σε ταΐζω, εγώ που σε φροντίζω, εγώ που σε αγαπάω και θέλω το καλό σου, αποφασίζω για σένα». Και πριν προφτάσεις να συνειδητοποιήσεις το δικαίωμά σου να ζεις ελεύθερος, έχεις αποδεχτεί και συμβιβαστεί με την αντιφατική σε αυτό υποχρέωση να ακολουθείς. Να ακολουθείς το γονιό, το δάσκαλο, τον αστυνόμο και βεβαίως τον παπά. Και το χειρότερο από όλα, να τους βλέπεις να φωλιάζουν μέσα στον καθρέπτη σου, και σε κάθε λογική προσπάθεια απόδρασης από τον δικό τους μονόδρομο, να αισθάνεσαι τύψεις και ενοχές.

II. Αφύπνιση. Ένα διαχρονικό διαπολιτευματικό χρέος

Αντίθετα, με αυτή την κοινωνική συμφεροντολογική παραλογική, η φύση σου υπενθυμίζει: «Σε γέννησα ελεύθερο. Γεννήθηκες ελεύθερος. Σεβάσου το ένστικτο. Ζήσε όπως νιώθεις. Έχεις ευθύνη απέναντι στην τύχη σου. Αλλιώς κύριε γιατί γονιμοποίησες το ωάριο; Δισεκατομμύρια άλλοι θα μπορούσαν να είχαν γεννηθεί στη θέση σου. Κι όμως, εσύ που θέλησες, εσύ που προσπάθησες, εσύ που κατάφερες κερδίζοντας σε αυτόν τον αγώνα επιβίωσης να κερδίσεις τη ζωή, τώρα δειλιάζεις... Ξύπνα! Ξύπνα! Ποτέ δεν είναι αργά!».

Έτσι σου λέει η φύση σου. Κι είναι στο χέρι σου να κάνεις πράξη την προσταγή της. Όμως σχεδόν όλες τις φορές που τυχαίνει να αισθανθείς αυτήν την επιταγή, εσύ στρέφεις στον καθρέπτη, ψάχνοντας βολικές φωνές. Ποιος είμαι εγώ, σκέφτεσαι, που θα αλλάξω τον κόσμο... και την ίδια στιγμή λυπάσαι και ντρέπεσαι για τη θλιβερή εικόνα σου. Κι αυτό γιατί, παρά την βία που έχει δεχτεί η λογική σου κρίση, εσύ υπάρχουν ακόμα. Μπορείς ακόμα και καταλαβαίνεις. Βρίσκεις μέσα σου

το γονιό, το δάσκαλο, τον αστυνόμο και τον παπά... Καταλαβαίνεις πως βάση τους είναι η αδυναμία και ο φόβος αποδοχής. Καταλαβαίνεις πως εάν ομολογήσουν το λάθος των επιλογών τους, θα πρέπει να δεχτούν ότι ματαιώς έζησαν. Και είναι άτολμοι και λίγοι για κάτι τέτοιο. Γι' αυτό λοιπόν επιδιώκουν με τόση μανία να επιβάλλουν τη διαιώνιση των λάθους επιλογών τους. Γι' αυτό λοιπόν ορμούν με τόση μανία για να ξεσκίσουν όποια άλλη φωνή τυχαίνει να ακουστεί. Ξέρεις καλά ότι δεν μπορείς να περιμένεις από αυτούς την απελευθέρωση. (Αυτοί μοιάζουν με τους ανθρωποφύλακες, που φυλακίζουν τον εαυτό τους στον εγκλεισμό των συνανθρώπων τους. Ένας φυλακισμένος έχει ελπίδα να αποδράσει ή έστω κάποια στιγμή να απελευθερωθεί. Αυτοί ποτέ...)

Και στο σημείο αυτό είναι που από απλό θύμα γίνεσαι συνεργός. Όσο δεν καταλάβαινες, ήσουν απλά μία συνέχεια των πολλών που έχουν χάσει τη σημαντικότερη αξία της ζωής, πριν ακόμα γεννηθούν... εκείνων που γεννιούνται δίχως ελευθερία, φυλακισμένοι... εκείνων που πριν γεννηθούν είναι νεκροί. Όμως τώρα, που καταφέρνεις να συνειδητοποιήσεις τη φυλακή, η μη διάθεση ανάληψης ευθύνης και πρακτικής προσπάθειας απελευθέρωσης σε κάνει συνεργό. Ακόμα χειρότερα: σε κάνει προδότη. Προδότη της ιδέας, προδότη της ελευθερίας, προδότη του ίδιου σου του εαυτού...

Προδότη του ίδιου σου του εαυτού.

Τ' ακούς;

Ξύπνα.

Είναι μέρα και πρέπει να ζήσεις.

Επιτέλους, ξύπνα.

Σε ένα ξέσπασμα ψυχής, σε μια αδιαπραγμάτευτη ανάγκη πραγματικής ύπαρξης, όρμα και σπάσε τον καθρέπτη.

Θρυμμάτισέ τον τον πούστη.

Αρκετά σου γάμησε τη ζωή.

Όχι άλλο.

Όχι άλλο.

Σου μιλώ για τον δικό σου καθρέπτη.

Ξεκίνα από εσένα.

Άσε τι κάνει ο διπλανός.

Επιτέλους, ξύπνα.

Το βλέπεις ότι μια ζωή σε κρατούν σε ύπνωση.

Οι μέρες περνούν κι εσύ κοιμάσαι.

Ως πότε;

Το βλέπεις ότι μια ζωή σου αφαιρούν τη ζωή.

Τι άλλο πρέπει να δεις;

Τι άλλο έχεις να χάσεις;

Και μην ανεχτείς να πέσεις στη βολική κατάθλιψη, λέγοντας ότι η ζωή σου πέρασε και καμία προσπάθεια πια δεν αξίζει.

Έστω και μία μέρα ελευθερίας αξίζει.

Μπορεί να είναι μόνο μια στιγμή, μα θα είναι η μόνη πραγματική...

Θα είναι όλη σου η ζωή.

Μέχρι που κάποτε, πάνω σε αυτές τις λίγες στιγμές ή μέρες μας θα μπορέσουν τα παιδιά μας να ζήσουν δίχως καθρέπτες.

Και είναι αλήθεια ότι και πάλι θα βρεθούν καθρέπτες.

Και θα 'ναι χρέος δικό τους πλέον να τους σπάσουν κι εκείνα.

Μα κάθε πράγμα στον καιρό του.

Τώρα είναι η δική μας σειρά.

Το δικό μας χρέος.

Ας μην προδώσουμε τους εαυτούς μας.

Ας μη φανούμε αχάριστοι απέναντι σε αυτό το δώρο της φύσης και ας παραδώσουμε στη συνέχεια μας έναν χαραγμένο δρόμο ελευθερίας.

Ας φανούμε σταθεροί απέναντι στην επιθυμία με την οποία αγωνιστήκαμε να κερδίσουμε αυτή τη ζωή.

Ας φανούμε συνεπείς απέναντι στην ύψιστη υποχρέωσή μας να υποστηρίξουμε το δικαίωμά μας να ζήσουμε τη δική μας ζωή.

Να ζήσουμε τη δική μας ζωή

όπως την έριξε η τύχη μας,

όπως την ζήτησε η φύση μας,

όπως τη θέλησε η ψυχή μας.

Μία Ζωή Ελεύθερη.

Ξύπνα φιλαράκο, ξύπνα.

Είναι μέρα και πρέπει να ζήσεις.

Κατσιλάμπρος Γιάννης

